

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

KÖTÜ ŞAKA

.projectgroup

İZİN KAÇIDI

3

KÖTÜ ŞAKA

21

BEKLENMEDİK KARŞILAŞMA

43

İZİN KAĞIDI

“Bu sefer karenin tam içine girsin taşım. Çizgiye değmesin!” diyerek seksek taşını dikkatlice attı Elif. Taş, istediği yerdeydi.

“Tam isabet! Başardım, başardım. Hey, bakın!” diyerek sevinçle arkasını döndü.

O da ne! Çevresinde kimsecikler yoktu. Bahçe ne kadar da sessizdi! Herkes neredeydi?

Elif oyuna öyle dalmıştı ki öğle teneffüsünün bitiş zilini duymamıştı. Arkadaşları da çoktan sınıfa çıkmıştı.

Eyvah, derse geç kalmıştı! Şimdi öğretmenine ne diyecekti? Lavaboda olduğunu söylese belki bir şey demezdi öğretmeni. Ama, hayır. Bunu yapmamalıydı. Yalan söylememeliydi. Kendisine yakışır bir şekilde, dürüst davranarak neden geç kaldığını anlatmalı ve nazikçe özür dilemeliydi.

Hemen okul binasının kapısına doğru yöneldi. Hızlı bir şekilde merdivenlerden çıktı. Sınıf kapısına doğru nefes nefese ilerlerken karşısına okul müdürü çıktı.

“Kızım, sen ne arıyorsun burada? Derste olman gerekmez miydi?”

“Şey, öğretmenim ben de zaten derse yetişmeye çalışıyordum.” dedi Elif utanarak.

“Zil çalalı epey oldu. Yoksa lavaboda mıydın? Keşke bütün ihtiyaçlarınızı teneffüste halledebilirsiniz. Bu konuda daha dikkatli ol, tamam mı?”

“Tamam, öğretmenim.” dedi Elif. Ucuz kurtulmuştu. Neyse ki müdür konuyu çok uzatmamıştı. Biraz rahatlamış şekilde sınıf kapısını tıklattı ve usulca içeriye girdi.

Matematik öğretmeni Melike Hanım, şaşkın ve telaşlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Elif, neredesin sen? Merak ettik hepimiz. Tam da arkadaşın Burcu’yu müdüre yollayacaktım, seni arasınlar diye.”

“Nerede olacak öğretmenim, yine takılmıştır bir yere. Elif bu, ne zaman, nerede olacağı hiç belli olmaz!” diyerek araya girdi Burak.

“Dikkat, dikkat! Elif aranıyor! Görenlerin

görmezden gelmesi tavsiye olunur! Ha ha!” dedi Mehmet.

“Ha ha ha ha!”

Bütün sınıf kahkahaya boğulmuştu. Elif’in gözleri dolmuştu. Arkadaşlarının onunla ilgili böyle şeyler söylemesi hiç hoş değildi. Gözyaşlarının akmaması için kafasını kaldırmıyordu. Olur ya, bir damlacık yanlışlıkla gözünden kaçırırsa ne yapardı? Mehmet ve Burak o gözyaşını hiç affetmez ve ustalıkla değerlendirirlerdi.

Melike Öğretmen, ortalığı yatıştırmak için hafifçe sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

“Çocuklar, çocuklar! Lütfen, biraz sessiz olalım!”

Kısa sürede sessizlik sağlandı. Melike Öğretmen arka sıralara doğru seslendi:

“Mehmet ve Burak? Lütfen, buraya gelir misiniz?”

İkisi de yavaş adımlarla tahtaya yürüdüler. Mehmet, Burak’ın kulağına usulca:

“Az daha yavaş gidersek ders biter, zil çalar. Haydi bakalım, sana güveniyorum.” dedi.

Burak gülerek yürümeye devam etti. Melike Öğretmen ikisine de dönerek:

“Çocuklar, az önce Elif hakkında söyledikleriniz hiç hoş değildi. Sözleriniz Elif’i çok kırdı ve üzdü. Eğer insanları güldürmekten çok hoşlanıyorsanız, bunu başkalarını kırarak yapmamalısınız. Şimdi, lütfen Elif’ten özür dileyin.” dedi.

Çocuklar mahcup bir ifadeyle Elif’e bakarak:

“Özür dileriz, Elif...” dediler.

Melike Öğretmen konuşmasına devam etti.

“Gelelim bir diğer konuya. Ben nerede olduğunu Elif’e sormuştum, size değil. Muhatabı olmadığınız sorulara sırf laf olsun diye cevap vermenize hiç gerek yok. Bu konuda da anlaştık mı?”

“Anlaştık öğretmenim.”

“Şimdi yerinize geçebilirsiniz.”

Mehmet ve Burak sakince yerlerine geçtiler.

“Şey, ben de geçebilir miyim öğretmenim?” diye fısıldarcasına sordu Elif.

“Mehmet ve Burak yüzünden asıl meseleyi

unuttuk. Elif, yavrum neredeydin sahi sen?"

Elif sıkılarak cevap verdi.

"Bahçedeydim öğretmenim. Oyun oynarken zilin sesini duymamışım."

"Arkadaşlarının olmadığını da mı fark etmedin peki?"

"Önce fark etmedim. Sonra bir baktım kimse yok. Hemen koşarak sınıfa çıktım. Aslında daha erken gelecektim ama kapıda müdürle karşılaştım. O da beni uyardı geç kaldığım için."

"Anladım. Sorularıma dürüstçe cevap verdiğin için teşekkür ederim. Ama..."

"Ama?"

"Bugün yeni bir konuyu işleyecektim. Senin gecikmenden dolayı konuya giriş dahi yapamadım. Arkadaşların ve sen bu konuyu bir hafta geç öğreneceksiniz maalesef. Bir daha geç kalırsan bu konuyu ailenle konuşmamız gerekebilir." dedi Melike Öğretmen.

"Özür dilerim, öğretmenim. Söz veriyorum bir

daha olmayacak.” dedi Elif.

Melike Öğretmen geçen hafta derste işlediklerini tekrar etti sadece. Zaten kısa süre sonra ders bitiş zili çalmıştı.

Mehmet’in ise keyfi yerindeydi. Elif’e dönerek:

“Helal olsun Elif! Sayende dersten yırttık. Bundan sonra benim korumam altındasın. Sana benden başka kimse laf söyleyemez. Yalnız bu performansını diğer derslerde de görmek isterim. Ona göre!” dedi.

Mehmet’in bu pek yakışıklıca sözlerini duyan Melike Öğretmen birden durdu. Sitemkâr bir ses tonuyla:

“Mehmetciğim her zaman matematik soruları çözecek değiliz. Bazen de hayatta karşımıza çıkan problemleri çözmemiz gerekebilir.” dedi ve sınıf kapısını yavaşça kapayarak çıktı.

Sınıfta buz gibi bir hava esmişti bir anda. Melike Öğretmen’in söylediklerini düşünüyordu herkes. Ancak ortamın bu derin sessizliğini Mehmet’in umursamaz sesi bozdu.

“Ya arkadaşlar, amma meraklısınız hindi gibi düşünmeye. Teneffüsteyiz. Haydi, canlanın biraz!”

Ve teneffüs saatlerinin vazgeçilmez gürültüsü başlamıştı bile. Elif ise yaşananları çoktan unutmuş ve arkadaşı Burcu’ya nasıl sek sek oynadığını anlatıyordu.

Çok değil, aradan sadece iki hafta geçmişti.

Elif hızlıca kahvaltısını yapmaya çalışıyordu.

Annesi:

“Aman kızım, yavaş ye, boğazına duracak lokmalar.” diyerek engel olmaya çalıştı ama fayda etmedi.

Elif ise ağzında lokmaları yuvarlayarak konuşmaya çalıştı:

“Anne, çok geç kaldım. Servisçi Rıdvan Amca geç kalmamam için beni daha dün uyardı.”

“Akşam o kadar geç yatarsan olacağı bu. 10 dakika erken kalksan ne olurdu sanki...” diyerek sitem etti annesi.

Elif bir bardak sütü bir dikişte bitirdi ve annesine sıkı sıkı sarılarak:

“Canım annem benim! Söz bir dahakine erken yatacağım. Hatta bak, ben hazırlarım kahvaltıyı tamam mı? Haydi geç kalıyorum, çıktım ben.” dedi.

Annesi Elif’i yolcu etti ve camdan servise binişini izledi. Bir yandan da gülümseyerek mırıldandı:

“Ah, şu tatlı dilin yok mu senin? Ne yapıp edip illa benim kalbimi kazanıyorsun. Keşke baban da görebilseydi senin bu tatlı hallerini...” diyerek geçmiş günlerin hayaline daldı.

Elif, dördüncü sınıfta okuyordu. Babası o daha küçücük bir bebekken vefat etmişti. Sabah küçük kızının yumuk yumuk ellerini öpmüş, kokusunu iyice içine çekmiş ve eşine de sıkı sıkı sarıldıktan sonra işe gitmek için yola çıkmıştı. Ailesiyle geçirdiği son sabahın olacağını kim bilebilirdi ki... Yolda giderken elim bir kaza sonucu veda etmişti herkese.

Babasından her zaman gururla bahsederdi Elif. Annesinin anlattığı anılar ve gösterdiği fotoğraflar

kadar tanıyordu onu. Elif'in her şeyiyle annesi ilgilenirdi. Kızının yüzünü asmasına dayanamaz ve onu mutlu etmek için elinden geleni yapardı. Ona her zaman dürüst olmasını, doğruluktan ayrılmamasını öğütler ve ne yaparsa yapsın, ne yaşarsa yaşasın hep arkasında annesinin olduğunu bilmesini söylerdi. Elif'in arkadaşlarının arasında mahcup olmaması için her türlü fedakârlığı yapardı.

Elif de annesinin yaptıklarının kıymetini bilen bir çocuktur. Eh, her çocuk kadar bazen biraz fazla hareketli, umursamaz ve dalgın olabiliyordu. Gerçi Elif biraz fazla dalgındı. Bir şeye daldı mı, dakikalarca bakakalırdı. Bu yüzden de derse geç kalabiliyor, verdiği sözleri unutabiliyordu. Hani akıllı bir karış havada derler ya bazıları için, işte Elif zaman zaman tam öyle oluyordu. Her şeye rağmen heyecanlı, neşeli ve kıpır kıpır hareketleri, kocaman gülümsemesiyle birçok kişinin kalbinde tatlı izler bırakabiliyordu.

Elif'in en yakın arkadaşı Burcu'ydu. Burcu ise

Elif'in tam tersi, sakın karakterli bir kızdı. Herkesten önce okula gelir ve asla hiçbir yere geç kalmazdı.

Nedense o gün Burcu okula gelmemiştir. Elif sırasında tek başına oturuyordu. İlk ders Türkçeydi. Çok sevdiği bir ders olmasına rağmen Elif bir türlü dikkatini toplayamıyor ve aklına sürekli Burcu geliyordu. Acaba neden gelmemiştir, bir şey mi olmuştu? İlk teneffüste hemen hem matematik hem de sınıf öğretmenleri olan Melike Öğretmen'in yanında aldı soluğu ve arkadaşını sordu. Burcu hasta olduğu için gelememiştir. Elif üzülererek bahçeye çıktı. Bir banka oturup etrafı izlemeye başladı.

Sonra yerde bir karınca sürüsü gördü. Ne kadar da çoklardı. Elif onların tek sıra hâlinde bir yere doğru ilerlediklerini fark etti. Nereye gittiklerini öğrenmek ve yuvalarını bulabilmek için onları takip etti. O sırada teneffüs bitiş zili çalmış ve herkes sınıflara doğru ilerlemişti.

Elif, karıncaların yuvasını bulunca mutlu olmuştu. Bir sonraki teneffüste annesinin çantasına koyduğu

öreklerden getirecekti karıncalara. Böylece yemek bulmak için bu kadar yorulmazdı karıncalar. Heyecanla ayağı kalkınca yine derse geç kaldığını fark etti. Hızlı bir şekilde koşarak matematik dersine yetişmeye çalıştı. Melike Öğretmen'e bir daha derse geç kalmamak için söz vermişti.

Sınıfın kapısını ufak tıklatmalarla çaldı ve kapıyı hafifçe araladı.

"Gelebilir miyim öğretmenim?"

"Gel Elif, gel!" dedi Melike Öğretmen. Belli ki biraz kızmıştı Elif'e. Ama hiçbir şey söylemeden masasında duran kâğıda bir şeyler yazmaya başladı. Sonra da bir zarfın arasına koyarak Elif'e uzattı.

"Bunu annene götür Elif. Geri getirmeyi de unutma tamam mı?"

Elif şaşırmıştı. Kâğıtta neler yazdığını az çok tahmin edebiliyordu. Melike Öğretmen, Elif'in derse geç kalmaları hakkında annesiyle konuşacaktı belli ki. Ama bu zarfı annesine nasıl verecekti? Onu üzmeyi hiç istemiyordu.

Okuldan ayrılırken “Ben de bu zarfı anneme vermem. Böylece onu üzmemiş olurum.” diye düşündü. Evet, evet kesinlikle öyle yapmalıydı.

Oysa Elif her şeyi yanlış anlamıştı. Melike Öğretmen, onun geç kaldığı sırada yarıyıl tatilinde yapılacak olan Bursa gezisinden bahsetmişti. Sonra da hepsine içinde izin kâğıdı yer alan zarflardan dağıtmıştı. Gelecek olanların velileri tarafından o kâğıtları imzalanmasını istemişti. Melike Öğretmen, Elif’in geç kalmasına kızdığı için ona geziyi tekrar anlatmayı unutmuştu. Sadece kâğıda annesi için bazı açıklamalar eklemişti. Elif nereden bilebilirdi ki o zarftan herkese dağıtıldığını? Arkadaşları da kendi heyecanlarından dolayı bu durumu Elif’e anlatmamışlardı.

Okulda herkes yarıyıl tatilinde gidecekleri geziyi konuşuyordu. Sadece Elif geziyle ilgilenemiyordu. Hatta öyle ki geziye katılacak çocukların izin kâğıtlarının olduğu zarfları öğretmenlerine teslim ettiklerini dahi fark etmemişti. O da çok istiyordu

geziye gitmeyi aslında. Kesin çok pahalı bir geziydi. Şimdi durup dururken böyle bir masraf çıkarmak istemiyordu. Annesine böyle masraflı bir şeyi teklif edemezdi.

Birkaç gün sonra Melike Öğretmen onu yanına çağırdı:

“Sana verdiğim zarfı annene verdin mi Elif? Bir an önce annenden cevap gelmesi lazım çünkü.”

Niye bu kadar sabırsızdı öğretmeni? Unutup gitse ne olurdu sanki? Elif, zarfı daha verildiği gün unutmuştu. Üstelik öğretmeni niye tekrar tekrar aynı konuyu açıyordu? Biraz düşündü. Zarfın hâlâ onda olduğunu öğretmeni nereden bilebilirdi ki? Odasındaki bir çekmecenin köşesinde duruyordu. “Aman versem de vermesem de fark etmez... Zarfın içindeki kâğıtta benimle ilgili kötü şeyler yazıyordur zaten.” dedi içinden.

Öğretmeninin sorusunu dürüstçe cevaplamadı.

“Verdim öğretmenim. Cevap yazar yazmaz size getireceğim.”

“Peki, ama daha fazla geç kalmasın. Artık son günlerimiz.” dedi Melike ğretmen ve işinin başına döndü.

Son günlerimiz mi? Ne yani Elif okuldan mı atılacaktı yoksa? Hiç insan derse geç kaldı diye okuldan atılır mıydı? “İyi ki vermemişim zarfı anneme. Çok çok zlrd bu duruma...” dedi içinden ve derin bir oh çekti. Aklından asla ama asla o kâğdın geziyle ilgili olduğu geçmiyordu.

Aradan birkaç gün geçmişti. Okulda o gün bayram sevinci yaşıanıyordu. Bursa’ya gitmek için hazırlanan öğrenciler yerlerinde duramıyor, otobüslerin etrafında dört dönüyorlardı.

Her ocuğun yanında bir de yetişkin gelebiliyordu. Elif de annesiyle gidebilirdi. İkiisi için de harika bir tatil olurdu. Elif’in ii gidiyordu. Geziye katılacak olan arkadaşı Burcu’nun yanına geldi.

“Benim yerime de gez tamam mı Burcu? ektiğin fotoğraflara birlikte bakarız.” dedi buruk bir ses

tonuyla.

“Keşke sen de gelebilseydin Elif. Sensiz çok eğleneceğimi zannetmiyorum ya...” diye cevap verdi Burcu.

Elif cevap veremedi. Üzgün üzgün baktı sadece.

O sırada hazırlıklar tamamlanmıştı. Melike Öğretmen çocukları daha fazla sabırsızlandırmamak için:

“Haydi, çocuklar! Herkes otobüsteki yerine geçsin. Gidiyoruz!” diyerek hepsini otobüslere yönlendirdi. Neşeyle doluştular.

Otobüsler okuldan ayrıldı. Elif’in de sanki içinden bir şeyler kopup ayrılmıştı o otobüsle birlikte. Üzgün üzgün okulun bahçesinden çıktı. Doğruca eve gitti. Ne yapacağını bilmiyordu. Orayı burayı karıştırmaya başladı. Ve aklına Melike Öğretmen’in annesine gönderdiği zarf geldi. Nasıl olduysa birden zarfın içinde yazanları merak ediverdi. Sahi, bu aklına daha önce niye gelmemiştir?

Zarfın içindeki kâğıdı çıkardı ve okumaya başladı.

Son satırlara doğru gözleri şaşkınlıkla irileşti.

“Elif her ne kadar biraz unutkan, umursamaz gibi gözükse de aslında çok özel bir çocuk. Büyüklerine saygılı, derslerinde ise oldukça başarılı. Okulumuzca düzenlenen Bursa gezisine onun da gelmesini istiyoruz. Çocuklar tek başına bu geziye katılamayacaklarından sizin de ona eşlik etmeniz harika olur. Bu gezinin bütün masraflarını okulumuzun aile birliği karşılayacaktır. Eğer kabul ederseniz, bu izin kâğıdını imzalayabilirsiniz. Saygılarımla...”

Elif ne diyeceğini bilemiyordu. Kâğıtta yazılanları defalarca okudu. Ne olurdu sanki annesine zamanında verseydi bu zarfı? Neden bu konuda dürüst davranmamıştı? Bu davranışı ona ne kadar da pahalıya patlamıştı!

Şaşkındı, üzgündü ve daha da önemlisi derin bir pişmanlık yaşıyordu. Gözlerinden gelen yaşlara engel olmak istemiyordu. Aklına arkadaşları geldi. Kim bilir şimdi nasıl eğleniyorlardı. Elif, o günden

sonra ne olursa olsun dürüst davranacağına ve doğru sözlü olacağına kendi kendine söz verdi.

KÖTÜ ŞAKA

“Gözlerini kapat, ellerini aç!”

“Hakan, bunu asla yapmayacağımı biliyorsun değil mi? Senin şakaların bana işlemez!” diyerek gözlerini devirdi Uğur.

“Ama bu şaka değil, sürpriz. Haydi ama!”

Hakan’ın ısrarcı tavırlarına Uğur daha fazla dayanamadı. Bu gibi durumları daha önce de yaşamışlardı. Hakan istediğini yaptıranı kadar elinden geleni ardına koymazdı. Her türlü yola başvurur ve sonunda karşısındakine mutlaka isteğini kabul ettirirdi. Uğur da Hakan’ın bu huyunu çok iyi bildiğinden uzatmadı.

“Tamam, tamam kapadım gözlerimi. Neymiş bakalım bu sürpriz?”

Hakan kıkırdayarak avucuna sakladığı şeyleri Uğur’un elinin içine bıraktı. Uğur gözünü açmadan önce tahmin etmeye çalıştı. Bazı yerleri yumuşak, bazı yerleri sert ve bir sürü çıkıntıları olan, ne olduğunu anlayamadığı garip nesneleri tutuyordu.

“Hakan, açıyorum gözlerimi!”

Hakan kıkırdayarak:

“Aç, aç!” dedi.

Uğur gözlerini açınca kendisini bekleyen sürprizle karşılaştı. Elinde bir örümcek bir de hamam böceği vardı.

“Hakan, bunlar da ne?” diyerek attı hemen yere.

“Korkma, korkma. Plastik onlar. Yeni şaka malzememiz. Nasıl, beğendin mi?” diyerek gururla sordu Hakan. Bir yandan da yerdeki böcekleri almaya çalışıyordu.

Uğur böceklerin oyuncak olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Gülmeye başladı. Ama Hakan’a sitem etmeden de duramadı.

“Baştan söylesene. Beğendim, beğendim. Hakikaten çok güzel bir sürpriz oldu bana.”

“Baştan söyleseydim sürpriz olmazdı. Hem düşünsene bunların bizim sınıftan birisinin kalemlğine koyduğumuzu. Dersin ortasında da kızlardan biri kalemini almak için kalemlğin fermuarını aralar ve çığlık atar. Bak anlatması bile

acayip eğlenceli. Ha ha ha!”

“Buna benzer şakaları herkes yapıyor Hakan.”

“Ama bizim sınıfta bu bir ilk olacak. Başkasının yaptığı şakayı biz de yapmayacağız diye bir kural yok.”

“Tamam, tamam. Haydi, koy şantana şunları da geç kalmayalım okula.”

Hakan ve Uğur, aynı sitede oturan ve aynı okula giden iki kuzendiler. Küçük yaştan itibaren yedikleri içtikleri ayrı gitmez, birbirlerinden habersiz hiçbir şey yapmazlardı. Takdir edilen ve örnek gösterilen bir dostlukları vardı. Ancak, zaman zaman yaptıkları kötü şakalar başkalarına hem maddi hem de manevi zararlar vermeye başlamıştı. Arkadaşlarının kalplerini kırıyor, onları kendilerinden uzaklaştırıyorlardı. Ebeveynleri ve öğretmenleri ikisini de yanlış davranışlarından ötürü sürekli uyarmak zorunda kalıyordu.

Ama onlar kötü bir şey yaptıklarını düşünmüyorlardı. Hem bu sayede epey popüler

olmuşlardı. Sonuçta yaptıkları şakalardan sonra gülen kişiler de oluyordu. İnsanları güldürmenin yanlış bir şey olmadığını düşünerek hareket ediyorlardı.

O gün ilk ders fen ve teknolojiydi. Hilmi Öğretmen, yoklamayı aldıktan sonra tahtaya kalktı ve yeni ders konusunu yazdı.

“Evet arkadaşlar, dersimizin konusu bitkilerin besin üretimi, yani fotosentez. Geçen hafta bitkilerin kısımlarını öğrenmiştik. Bugün ise bitkilerin nasıl kendi kendine besin ürettiğini öğreneceğiz.”

Ders başlamıştı. Hilmi Öğretmen heyecanlı bir şekilde anlatıyordu. Tahtaya fotosentezin oluşum aşamalarını yazmıştı. Bütün sınıf pürdikkat öğretmenlerini dinliyordu ki birden ön sıralardan bir çığlık duyuldu.

“Böcek!”

Herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken çığlık atan kız, öğretmenin arkasına saklanmıştı bile. Hilmi Öğretmen saklanan kızı sakinleştirmeye çalışarak:

“Kızım böcek nerede? Neden bu kadar korkuyorsun?”

Kız korkudan titreyerek cevap verdi.

“Öğretmenim, kalemlüğimin içinde örümcek var.”

“Yanlış görmüş olabilir misin? Gel birlikte bakalım istersen? Haydi, sakinleş.”

“Yok ben gelmem, gelemem öğretmenim. Siz bakın. Kalemlüğimi açarsanız görebilirsiniz.”

Hilmi Öğretmen kafasını iki yana sallayarak ilerledi. Bu sırada sınıfta herkes ayaklanmıştı. İçlerinden sadece Hakan ve Uğur sakindi. İkisi de çaktırmadan gülüyorlardı.

Hilmi Öğretmen kalemlüğü eline aldı ve içinden plastik böcekleri çıkardı. Biraz sinirli bir ses tonuyla:

“Bu oyuncakları buraya kim koydu?” diye sordu.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Aslında kimin ya da kimlerin koyduğunu tahmin ediyorlardı ama yine de arkadaşlarını gammazlamak istemiyorlardı.

Hilmi Öğretmen cevap alamayınca ses tonunu biraz daha sertleştirdi:

“Arkadaşlar! Bunları kim koydu buraya? Bu kötü şakayı kim yaptıysa rica ediyorum, hemen söylesin!”

Hakan durumun şaka olmaktan çıkıp ciddi bir olaya dönüşmek üzere olduğunu fark etmişti. Yavaşça ayağa kalktı ve neredeyse fısıldarcasına konuştu:

“Ben koymuştum, öğretmenim.”

Uğur da hemen atıldı:

“Birlikte koyduk, öğretmenim.”

“Hakan! Uğur! Tahmin etmeliydim sizin başınızın altından çıktığını bu olayın. Neden böyle bir şey yaptınız oğlum?”

“Şaka öğretmenim, sadece bir şaka. En az böceklerin boyutu kadar küçük bir şaka.” diyebildi Hakan.

“Böyle şaka mı olur? Baksanıza arkadaşınız nasıl korkmuş? Şaka dediğin komik olur. Ben kimsenin güldüğünü görmüyorum maalesef...”

Hakikaten kimse gülmemişti. Ama planlarken çok komik gelmişti Hakan’a. Üstelik Uğur da bunun

eğlenceli olabileceği konusunda hemfikirdi. Hiçbir şey söylemediler öğretmenlerine. Sessizce başlarını eğdiler.

Hilmi Öğretmen sakinliğini koruyarak konuşmasına devam etti:

“Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Hakan ve Uğur lütfen arkadaşınızdan özür diler misiniz?”

Hakan, Uğur’a baktı önce. Uğur başını sallayarak onay ve cesaret verdi ona. İki de aynı anda:

“Özür dileriz!” dediler.

Şakanın muhatabı olan kız öğrenci hiç cevap vermedi. Üzgündü, kırgındı üstelik biraz da öfkelenmişti. Hilmi Öğretmen’in “Haydi kızım, sen de yerine geç.” demesiyle kendisine geldi ve ufak adımlarla gidip sırasına oturdu.

Ders devam ediyordu ama hem Hakan hem Uğur bir türlü konsantre olamıyorlardı anlatılanlara. İkişinin de gözü saatteydi. Bir an önce zilin çalmasını bekliyorlardı.

Nihayet zil çaldı. Derin bir oh çekerek yerlerinden kalktılar. Bahçeye çıkıp yaşananları konuşmak istiyorlardı ki Hilmi Öğretmen'e yakalandılar.

"Hakan ve Uğur. Sizinle biraz konuşmak istiyorum. Gelin bakalım!"

Hilmi Öğretmen önde, onlar arkada sınıf kapısından çıktılar. Hilmi Öğretmen sakın bir köşe bulduktan sonra ikisine dönerek konuşmaya başladı:

"Arkadaşlar, bugün arkadaşınıza yaptığınız şakayı sınıfta uzatmak istemedim, ama bu yaptığınız kaçınıcı şaka. Geçen gün matematik dersinde de bir arkadaşınızın oturduğu sıraya yapıştırıcı sürmüştünüz. Hem okula ait bir eşya olan sıraya zarar vermiş hem de arkadaşınızın pantolonunun yırtılmasına sebep olmuşsunuz. Din kültürü öğretmeniniz de sizi kızlar ve erkekler tuvaletinin levhalarını değiştirirken görmüş. Neyse ki görmüş de hemen düzelttirmiş. Bu tarz şakaları siz ısrarla yapmaya devam ediyorsunuz, ama bunlar çok yanlış davranışlar. Bir gün size çok pahalıya patlar,

benden söylemesi. Son olarak bir daha benim dersimde böyle usulsüz ve kötü şakalar yapmanızı istemiyorum. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” dedi ikisi de aynı anda.

Sınıfa geri döndüler. Arka sırada oturan Can:

“Ooo, hoş geldiniz şakacılar! Hayrola bu surat da neyin nesi? Bence komik bir şakaydı.” dedi dalga geçen bir ses tonuyla.

Hakan ciddiyetini bozmadan cevap verdi:

“O zaman gülseydin. Şimdi mi aklına geldi komik olduğu?”

“Güldüm, ama içimden güldüm. Çok basit bir şakaydı ya. Azıcık daha çaba istiyoruz sizden. Böyle kolay şakaları herkes yapar.”

“Yap da görelim o zaman!” diyerek tersledi Uğur.

Hakan “Boş ver,” anlamında baktı Uğur’a. Zaten iyice tadı kaçmıştı. Bu şaka konusunun daha fazla açılmasını istemiyordu.

Aradan iki üç hafta geçmişti. Hakan ve Uğur durgunlaşmıştı. Hilmi Öğretmen’in konuşmasından

sonra bir daha şaka yapmama kararı almışlardı. Hem zaten yoğun bir şekilde sınavlara çalışıyorlardı. Her ne kadar kötü şakalarıyla nam salmış olsalar da başarılı çocuklardı.

Ama, şu Can yok muydu, Can! Sürekli onlarla uğraşıyor ve her fırsatta basit, bayat şakalar yaptıklarını söylüyordu. Hakan ve Uğur duymazdan gelseler de içlerinden türlü türlü şaka planları yapmaya devam ediyorlardı.

Son sınav gününden sonra eve giderken Hakan günlerdir zihnini kurcalayan konuyu açiverdi Uğur'a.

"Uğur, ben artık Can'ın laflarına daha fazla dayanamıyorum. Diyorum ki ona öyle bir şaka yapalım ki bir daha bizimle uğraşmasın."

"Unuttun galiba, biz artık şaka falan yapmayacağız kimseye."

"Unutmadım, ama sence de fazla olmuyor mu şu Can?"

"Yani, o konuda haklısın. Benim de aklıma bir şeyler geliyor ama kendimi tutuyorum."

“Tutma ya, tutma. Bırak gitsin işte. Hani futbolcuların jübile maçları olur ya, biz de son ve akıllarda kalıcı bir şakayla jübilemizi yapalım. Ne dersin?”

Uğur buna zaten dünden razıydı da kendini frenliyordu. Hakan’ın sözleriyle iyice gaza gelmişti.

“Yapalım kardeşim, yapalım.”

“Tamam bu akşam ikimiz de düşünelim ve yarın yapacağımız şakaya karar verelim.”

“Tamamdır.”

İkisi de sabahı zor etmişti. Uğur erkenden kalkmış ve hazırlanmıştı. Babası onun uykucu hallerini bildiğinden takılmadan edemedi.

“Günaydın, oğlum. Nasıl oldu da kendin uyanabildin?”

“Günaydın, baba. Şey, bugün biraz işimiz var da Hakan’la. Geç kalmak istemedim.”

“Hımmm. Neymiş bu iş? Belli ki çok önemli. Yoksa seni uyandırmak hiç kolay değil.”

“Okulda bir işimiz var baba. Çok da önemli değil. Ben senden bir şey isteyecektim. Acaba geçen gün yapı marketten aldığın kk alet çantasını bana verebilir misin? Söz, akşama getireceğim, hem de eksiksiz.”

“Alet antası mı? Ne yapacaksınız ki onunla?”

“Bir şey yapacağız baba işte.”

Babası sorularına devam edecekti ki alan telefonu yüzünden konuşmaları bölündü. Babasının meşguliyetinden faydalanan Uğur hemen kilere gitti ve alet çantasını aldı. Sonra da babasına uzaktan göstererek:

“Aldım, baba. Teşekkür ederim.”

Babası telefonla konuşmaya devam ederken başını salladı sadece. Uğur da fırsat bu fırsat diyerek hızlı adımlarla apartmandan çıktı ve kendisini bekleyen Hakan’ın yanında aldı soluğu.

“O kk çantada ne var Uğur?”

“Bir sürü alet edevat var. Babamın bu.”

“Orası belli de ne yapacaksın bunu?”

Uğur önce küçük alet çantasını, okul çantasına yerleştirdi. Sonra da muzip bir gülümsemeyle cevap verdi.

“şaka. Can’a özel bir şaka yapacağız bununla. Haydi daha fazla oyalanmayalım da gidelim.”

Hakan sabırsızdı.

“Nasıl bir şakaymış bu? Neden bana daha önce söylemedin? Benim de aklımda birkaç fikir vardı, ama kararsız kalmıştım. Ama sen benden hızlı çıktın. Alet çantasıyla nasıl bir şaka yapılabilir ki? Bunu evden nasıl çıkardın? Anlatsana.”

“Tamam, yolda anlatacağım.” dedi ve hızlı adımlarla yürümeye başladı Uğur.

Uğur’un şaka planı şöyleydi:

Herkesin bahçeye çıktığı, sadece Can ve tayfasının sınıfta kaldığı uzun öğle teneffüsünde yapılacaktı bu şaka. Zaten Can da pek bahçeye çıkmayı seven bir çocuk değildi. Her teneffüs arasında arkadaşlarıyla bilgisayar oyunlarından konuşurlar ve rekorlarından bahsederlerdi. O sırada hiçbir şey duymazlardı.

İşte bu dalgınlıklarından faydalanacaktı Uğur ve Hakan. Sanki bahçeye çıkıyormuş gibi yapacak ve sınıf kapısını sıkı sıkı kapayacaklardı. Sonra da alet çantasını çıkaracak ve kapının kulpunu dikkatli bir şekilde sökeceklerdi. Dışarı çıkmak isteyen çocuklardan birisi kapı kulpunu çevirince anlayacaktı ki sınıftan çıkış yok. Başta Can olmak üzere hepsi panikleyecekti. Can dersini alınca da kapı kulpunu geri takacaklardı.

Hakan bayılmıştı bu plana.

“Can, şaka nasıl yapılmış görecek!”

“Bir daha da bizimle uğraşamaz!” diye ekledi Uğur.

İlk iki ders Türkçeydi. Hakan'ın en sevdiği dersti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Sonraki dersler Hilmi Öğretmen'in fen ve teknoloji dersiydi. Son konuşmalarından beri bu derste pek ses çıkarmaz olmuşlardı. Vakit bir türlü geçmek bilmedi. Öğle teneffüsüne son bir ders kalmıştı, matematik. İkisinin de gözü saatteydi. Tik tak, tik tak! Sonunda

teneffüs zili çaldı ve ikisinin de kalbi heyecandan güm güm atmaya başladı.

Sınıf yavaş yavaş boşalmaya başladı. Birkaç kız öğrenci ve Can'ın tayfası kalmıştı sadece. Kızların sınıftan çıkmaya hiç niyeti yoktu. Uğur daha fazla dayamayacaktı. Onlar yüzünden bu muhteşem şakayı erteleyemezdi. Hakan'a bakarak,

“Haydi, çikalım!” dedi.

Uğur alet çantasını hırkasının içine saklamıştı. Sınıftan çıktılar ve kapıyı sıkıca kapattılar. Hakan koridorda şöyle bir dolandıktan sonra,

“Asayiş berkemal! Ben şu merdivenin başında nöbet tutayım da öğretmenlerden birisi gelirse sana haber vereyim.” dedi.

Uğur, sakladığı çantayı yerinden çıkardı ve bir tornavida yardımıyla kapı kulpunun vidalarını sökmeye çalıştı. Ama olmuyordu sıkışmıştı. Bu sefer farklı uçlara sahip başka tornavidalar denedi. Vidalar yerinden çıkmaya başlamıştı. En son kerpetenle çekti ve ikisini de çıkardı. Kulp elindeydi. Hakan'a

bakarak "Tamamdır," işareti yaptı eliyle.

Hakan koşarak yanına geldi.

"Eee, şimdi ne yapacağız?"

"İçlerinden birinin sınıftan çıkmasını bekleyeceğiz."

"Ya çıkmazsa kimse?"

"Bu en uzun teneffüs. Elbette birisi çıkacaktır. Ya tuvalete gidecektir ya da kantine."

"Haklısın."

Ama işler hiç de planladıkları gibi olmadı. Hesaba katmadıkları bir detay vardı. Birkaç gündür okulun yangın alarmı kendi kendine ötüyordu. Bu yanlışlığı düzeltmek için o gün okula ustalar gelmişti. Müdür önceki gün çocuklara bunun haberini vermiş ve eğer yangın alarmı çalarsa korkmamalarını söylemişti.

Hakan ve Uğur sınıf kapısının önünde beklerken birden yangın alarmı ötmeye başladı. Alarmin şiddetli sesi kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Uğur:

"Birazdan susar, merak etme."

Ama susmadı. Bir türlü susmak bilmiyordu. Can

ve arkadaşları yerlerinden fırlamış ve kapıyı açmaya çalışıyorlardı. Kapı tabii ki açılmıyordu.

“Açın şu kapıyı! Kim kilitlediyse çabuk açsın!” diyerek bağıırıyordu Can.

Hakan:

“Uğur açsak mı acaba? Ben bile korkmaya başladım. Acaba gerçekten yangın mı çıktı?”

“Yangın çıkmamıştır, emin ol. Az daha sabret, susar şimdi alarm.” dedi Uğur kendinden emin bir şekilde.

Alarm sustu. Ama, Can susmamıştı.

“Açın diyorum kapıyı. Kızlardan birisi fenalaştı.”

O sırada kızlardan birisi sınıf penceresinden arkadaşlarına seslenmiş ve yardım istemişti.

Uğur’un:

“Tamam, tamam korkma. Açıyoruz kapıyı.” demesine kalmadan sınıfın önündeki koridora öğrenciler doluşmaya başlamıştı.

“Açsanıza kapıyı. Elif fenalaşmış.” dedi kızlardan birisi telaşla.

“Fenalaşmış mı? Uğur çabuk, şu kapıyı aç!” dedi panikle Hakan.

“Tamam, sakin olun. Hallededeceğim.” diyerek kulpu takmaya çalıştı Uğur ama bir türlü yapamıyordu. Vidalar girmiyordu yerine. Kulp takılmıyordu.

Onlar kapıyla uğraşırken öğrencilerden birisi bu durumu koşarak müdüre haber vermişti. Müdür de ustaları yanına alıp hemen gelmişti. Kapıyı zor da olsa açtı ustalardan birisi. Elif’i hemen revire götürdüler. Tabii Uğur ve Hakan, müdürün odasında aldılar soluğu.

Müdür çok kızmıştı olanlara.

“Çocuklar, siz ne yaptığının farkında mısınız?”

“Şey öğretmenim, sadece ufak bir şaka yapmak istemiştik.” dedi Uğur mahcup bir ses tonuyla.

“Şaka mı? Böyle şaka mı olur evladım. Ya arkadaşınıza bir şey olsaydı? Nasıl böyle bir işe kalkışırsınız, aklım hayalim almıyor!”

Müdürün odasında Hilmi Öğretmen de vardı. Çocuklarla konuşmaya o devam etti:

“Elif astım hastası bir öğrencimiz. Yangın alarminin sesi yüzünden paniklemiş ve birden nefes alamamaya başlamış. Astım tüpünü de o panik yüzünden çantasında bulamamış. Neyse ki okulda ustalar vardı da o kapı açıldı. Yoksa daha vahim sonuçlar sizi bekliyor olurdu.”

“Özür dileriz öğretmenim. Gerçekten bilmiyorduk. Biz sadece Can’a şaka yapmak istemiştik.” dedi Hakan.

Müdür derin bir nefes alarak çocuklara döndü. Kızgınlığı geçmişti az da olsa. Sakince konuşmasına devam etti.

“Bu zamana kadar yaptığınız şakalara hep göz yumduk, ama bu öyle basit bir durum değil. Üstelik sadece arkadaşınıza değil, okul malına da zarar verdiniz. Bu gerçekten çok ciddi bir durum. Maalesef sizi disiplin kuruluna vereceğim. Gereken ceza neyse onlar karar versinler. Sınıfınıza gidebilirsiniz.”

Hakan ve Uğur ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Anneleri ve babaları bu durumu öğrenince çok

üzüleceklerdi. Nitekim de öyle oldu. Bu son şaka onlara çok pahalıya mal olmuştu...

Sınıfta kimse onlarla konuşmuyordu. Elif birkaç gün okula gelmemişti. Müdür ona özel dinlenme izni vermişti. Bir akşam aileleriyle çocuklar, Elif'i evinde ziyaret ettiler. Özür üstüne özür dilediler. Elif sakin tabiatlı bir çocuktur. Olayı uzatmamak için onları affetti.

Birkaç gün sonra disiplin kurulu toplandı. Hakan ve Uğur başarılı çocuklardı. Bu yüzden sicillerine ciddi bir cezanın işlenmesine razı olmamıştı kurul. Sadece bir kınama cezası verilmişti ikisine de.

O günden sonra hem Hakan hem de Uğur asla kötü şaka yapmamaya çalıştılar. Ne arkadaşlarına zarar verdiler ne de okula ait olan ve herkesin kullandığı ortak eşyalara.

**BEKLENMEDİK
KARŞILAŞMA**

İlkbahar gelmişti. Şehrin dört bir yanında polenler uçuşuyor, arılar ve kelebekler bir kış boyu devam eden uykularından uyanmış, hiç durmadan kanat çırparak bahar çiçeklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Şehir merkezinden biraz uzakta olan bu semt, hâlâ taze çimen ve enfes toprak kokusuna sahipti. Bu biraz da apartmanların azlığından, ağaçların bolluğundan kaynaklanıyordu. Denize kıyısı olduğundan her daim hayattan keyif almaya çalışan insanların yerleştiği bir yer olmuştu.

Adem Öğretmen, yavaş ve emin adımlarla yürüyerek havanın tadını çıkarıyordu. Etrafını huzurlu bir yüz ifadesiyle seyrederken neden dışarıya çıktığını hatırladı. Kendi kendine gülümseyerek konuştu:

“Markete diye çıktım, kendimi baharın cazibesine kapılmış bir hâlde buluverdim.”

İki sene önce emekli olmuştu. Çok istememişti aslında emekli olmayı, ama yaşlanmıştı. Yorulmuştu. Sağ bacağındaki ağrı yüzünden ayakta çok

duramıyordu. Tansiyonu da en ufak yorgunluğunu bahane ediyor ve birden fırlayıveriyordu. Her şeye rağmen öğrencilerini çok özlüyordu.

Az ötedeki markete doğru ilerledi. Marketin otomatik kapısı açıldı ve içeriye girdi. Manav reyonunun renk cümbüşünü bir süre izleyen Adem Öğretmen, birkaç çeşit yeşillik aldı. Oldukça kısa süren alışverişinden sonra kasaya doğru yöneldi. Birden ayağı bir şeye takılmış gibi dengesini kaybetti. Elindeki ürünler yere düştü. Genç bir adam beliriverdi yanında.

“İyi misiniz?” dedi.

“Sağ olasın evladım, iyiyim.” dedi.

Genç adam, yere düşen ürünleri toparlarken Adem Öğretmen de onu inceliyordu. Genç adamın boynundaki dövmeyle fark etti.

“Buranın yerlisi değil galiba. Belli ki yabancı...” diye geçirdi içinden.

Adamın kaşının üstünde bir piercing vardı. Adem Öğretmen hiç hoşlanmazdı böyle takılardan. Biraz

farklı olacağım diye insan kendisine niye böyle şeyler yapar, bir anlam veremezdi. Genç adamın kıyafetlerini de pek beğenmemiştir. Bol bir tişört ve pantolon giymiştir. Kocaman adam olmasına rağmen rengârenk ve herkesin giyemeyeceği tarzda bir spor ayakkabısı giymiştir.

O sırada genç adam her şeyi toplamıştır.

“İsterseniz kasaya kadar size eşlik edebilirim.” dedi, ama Adem Öğretmenin cevabını beklemeden heyecanla konuşmasına devam etti:

“Adem Hocam? Sizsiniz değil mi? Beni hatırladınız mı?”

“Çıkartamadım evladım. İsmi ni bağışlar mısınız?”

“Hocam ben Yunus. 1050 Yunus.”

“Yunus? Yunus...” dedi Adem Öğretmen.

“Siz de haklısınız hocam. Kaç sene oldu görüşmeyeli!”

“Dur, dur. Hatırladım seni Yunus. Ne kadar da değişmişsin!” diyerek gülümsedi Adem Öğretmen.

“Elinizi öpeyim!” diyerek davrandı Yunus ama

Adem Öğretmen nazikçe geri çekti.

“Hocam vaktiniz var mı? Şu sahildeki kafede bir çay içmek için?”

Adem Öğretmen için vakitten bol ne vardı. Reddetmek için hiçbir bahanesi yoktu. Hem ona da bir değişiklik olurdu. Son zamanlarda muhabbet edecek adam bulmak pek zordu.

Birlikte marketten çıkıp bir kafede oturdular ve sohbet ederek çaylarını yudumladılar. Yunus çok heyecanlıydı.

Adem Öğretmen mesleğinin ilk yıllarında tanımıştı Yunus’u. Kalabalık bir sınıfı vardı. Buna rağmen her öğrencisiyle yakından ilgilenmeye çalışır ve kabiliyetlerini bir an önce keşfetmeyi arzulardı. Yunus da o sınıftaki öğrencilerden birisiydi. Arkadaşlarıyla pek geçinemezdi. Hırçın ve inatçı bir tabiatı vardı. Haklı dahi olsa saygısız tavırları yüzünden haksız duruma düşerdi.

Adem Öğretmen bu çocuğun gözlerinde bir ışıltı fark etmişti ve onun kaybolmaması için çabalıyordu.

Kendisini daha doğru şekilde ifade edebilmesi için ona fırsatlar sunuyordu. Zaman zaman nazikçe uyarmak zorunda kalsa da Yunus'u özündeki o iyi kalpli çocuk fitratına döndürmeye kararlıydı.

Yunus da Adem Öğretmen'in bu hevesli halinden etkilenmişti. Sırf onu üzmemek için daha nazik olmaya çalışıyor, derslerinde de başarılı olmak için elinden geleni yapıyordu. Ortaokula başladığı zaman o hırçın ve inatçı çocuk gitmiş, yerine nazik, kibar bir Yunus gelmişti.

"Hocam, üzerimde çok emeğiniz var. Hakınızı nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum. Sayenizde hayal dahi edemeyeceğim bir hayat yaşıyorum." dedi.

Yunus kendi işinin patronu olmuştu. Organik ürünler yetiştirip pazarlayan bir şirketi vardı. Türkiye'nin dört bir yanından siparişler alıyordu. Şirket prensiplerinin başında doğayı korumak ve yaşatmak vardı. Doğaya ve çevreye karşı duyarlı hareketlerinden ötürü geçtiğimiz aylarda uluslararası bir sivil toplum kuruluşundan ödül almıştı.

Adem Öğretmen çok duygulanmıştı.

“Senin adına gerçekten çok mutlu oldum Yunus. Aferin sana! Sadece insanlara karşı değil, doğaya karşı da saygılı ve duyarlı genç bir adam olmuşsun.”

Adem Öğretmen Yunus’u markette gördüğü ilk anda aklından geçen ön yargılı düşüncelerden dolayı pişman olmuştu. Bir insanı, dış görünüşüne bakarak yargılamak ne kadar da yanlıştı!

Yunus:

“Teşekkür ederim, hocam. Sizin bana daha çocuk yaştayken güvenmeniz sayesinde her şeyi yapabileceğime inanmaya başladım. İyi ki varsınız! Bu arada bizim dönemdeki arkadaşlarla hiç görüşüyor musunuz?” diye sordu.

“Yok, evladım.”

“Biz birkaç arkadaş zaman zaman bir araya geliyoruz. Hatta yarın bizim şirkette toplanacağız. Siz de bize katılmak ister misiniz?”

“Benim gibi yaşlı bir adamın sizin aranızda ne işi var?”

“Hiç öyle şey olur mu? Bizi çok mutlu edersiniz. Hem sayenizde eski günleri de anarız.” diyerek ısrar etti Yunus.

“Peki, madem...” diyerek bu nazik daveti kabul etti.

Ertesi gün Yunus, Adem Öğretmen’i kapısının önünden arabasıyla aldı ve şirketine götürdü. Yemyeşil bir bahçenin ortasındaki çardakta gençler oturmuş neşe içinde sohbet ediyorlardı. Kendilerine doğru yaklaşmakta olan Adem Öğretmen’i fark edince içlerinden birisi fırladı,

“Hoş geldiniz Hocam. Biz de sizi bekliyorduk.” dedi ve elini öpmeye çalıştı.

O sırada Yunus, içlerindeki genç bir kadını göstererek:

“Pınar, benim eşim olur. Tabii sizin de eski öğrenciniz.” dedi heyecanla.

Pınar ile Yunus aynı sınıfta okumuşlardı. İkisi de Adem Öğretmen’in öğrencileriydiler. Yıllar sonra bu arkadaşlıklarını mutlu, mesut bir evlilikte

taçlandırmışlardı.

“Pınar, ne kadar güzel bir genç kadın olmuşsun.” dedi Adem Öğretmen nazikçe.

“Teşekkür ederim, Hocam. Yıllar sizi hiç değiştirmemiş. Nezaketinizle, saygılı tavırlarınızla bize hep örnek olmuştunuz ve hâlâ öylesiniz.” dedi genç kadın. Tane tane ve çok düzgün bir şekilde konuşuyordu. Bunun sebebi biraz da mesleğinden kaynaklanıyordu. Popüler bir TV kanalında haber spikeriydi.

“Ama, sen epey değişmişsin kızım. Ne kadar akıcı ve tane tane konuşyorsun. Seni, tutuk konuşman ve utangaç tavırlarınla hatırlıyorum.” dedi Adem Öğretmen.

Pınar, sınıfın en utangaç kıızıydı. Hafif bir kekemeliği vardı. Bu yüzden pek konuşmaz ve tek başına takılırdı. Konuştuğu zaman arkadaşlarının onunla dalga geçmesinden korkardı. Ama, Adem Öğretmen onu her zaman cesaretlendirmeye çalışırdı. Her sabah ilk dersle beraber Pınar’ı tahtaya çağırır

ve günün gazetesini ona uzatırdı. Pınar istemeye istemeye okumaya çalışırdı. Sınıftaki bazı çocuklar onun kelimelerin üzerinde çok takılmasından dolayı dalga geçerdi. Adem ğretmen onların sözlerine takılmamasını söyler ve devam etmesini rica ederdi.

Bir gün Pınar ağlayarak Adem ğretmen'in yanına gitmişti:

"--ğretmenim ben artık ga-ga-gazete okumak is-is-istemiyorum!" demişti hıçkırarak.

"Neden yavrum? Oysa ben senin okumanı çok seviyor ve istiyorum."

"A-a-ama herkes be-be-benimle dalga ge-ge-geçiyor." dedi, Adem ğretmen'e sarılarak ağlamasına devam etti.

"Biliyorum bunu. İnsanların düşündüklerini ve söylediklerini takma kafana. Sen harika bir ses tonuna sahipsin. Kelimeler bazen seninle oyun oynayabilir. Sen de onlarla oyna. Sadece biraz daha cesarete ihtiyacın var." diyerek onu avutmaya çalıştı.

Sonraki günlerde Adem ğretmen, Pınar'ın

ailesini okula çağırarak bu durumu onlarla da konuştu. Pınar'ın başarabileceğine inanmalarını ve ona güvenmelerini istedi. Bu konuda biraz destek alması gerektiğini de belirtti. Ailesi de kızlarına bu kadar değer veren, konuşmasıyla dalga geçmeyip ona saygı duyan bir öğretmenleri olduğu için mutlu olmuşlardı. Adem Öğretmen'in önerileri doğrultusunda bir konuşma terapistiyle anlaştılar. Pınar artık daha az takılıyordu kelimelere. Her sabah gazeteden haberleri okumaya da devam ediyordu, kimseyi umursamadan ve kafasına takmadan.

Maalesef Adem Öğretmen'in tayini başka okula çıkmış ve o şehirden ayrılmak zorunda kalmıştı. Aklında hep eski sınıfındaki öğrenciler vardı. Ama şimdi görüyordu ki verdiği çabalar boşa gitmemişti.

"Hocam, siz okuldan ayrılınca çok üzülmüştük." dedi az önce onu karşılayan ve elini öpmeye çalışan genç. Bu Efe'ydi. Kara gözleri, tatlı gülümsemesi ve kıvrıcık saçları hiç değişmemişti. Arkadaşlarına hep yardımcı olan ve sevilen bir çocuktur. Şimdi

öğretmen olmuştı. Bu mesleği seçmesindeki en büyük etken, Adem Öğretmen'di. Çünkü onun gibi ilgili, bilgili, şefkatli ve sadece büyüklere karşı değil; küçüklere de saygılı davranan bir öğretmendi Efe de.

Yıllar sonra en azından birkaçını yeniden görmek çok duygulandırmıştı Adem Öğretmen'i.

"Beni bugün ne kadar mutlu ettiğinizi tahmin edemezsiniz çocuklar. İyi ki bugün markette elimdekileri yere düşürmüşüm ve seninle karşılaşmışım Yunus. Bu muhabbetiniz hiç eksilmesin aranızda."

Adem Öğretmen, şimdi başarılı yetişkinler olan bu çocuklara her zaman saygılı, hoşgörülü ve nezaketli olmalarını öğütlemişti. Çünkü, bu değerler her zaman başarının, çalışkanlığın ve doğru yolun kapısını açardı ki öyle de olmuştu. Çabalarının, emeklerinin boşa gitmediğini görmek muhteşemdi. Gençler kendi aralarında konuşurlarken o da huzurlu bir şekilde iç çekerek:

"İyi ki bu mesleği seçmişim. İyi ki..." dedi.